

Милан
Јовановић

**БОГОРОДИЧИНЕ
СЕНЕ**

Copyright © 2023, Милан Јовановић
Copyright © овог издања 2023, ЛАГУНА

НАПОМЕНА

Догађаји и личности из овог романа, изузимајући оне које историјски извори бележе, измишљени су. Зато се извињавам свима у чије сам окружење сместио поједине личности које тамо никад нису боравиле, објекте који никад нису постојали те догађаје који се никад нису одиграли.

Аутор

Садржај

1. Марија, Ефес, први век 9
2. Апостол Текла,
пећина на дан хода од Ефеса, први век 31
3. Солома, Исусова ученица, Египатска пустиња,
дан хода од Александрије, прелаз из првог
у други век 43
4. Маркелина, проповедница, Кефалонија, 162. . . 55
5. Паулин, управник двора цара Теодосија,
Константинопољ, 442. 69
6. Еквинта, студенткиња Константинопољског
универзитета, август 626. 93
7. Царица Теодора, Аморијска династија,
Константинопољ, 28. септембар 867. 109
8. Зограф Иларион, 8. фебруар 1204. 123
9. Архимандрит Дионисије, Манастир
Светог Ђорђа на брду Филеримосу, 1312. 129

10. Монах Зосима, сабрат Манастира Светог архангела Михаила на Родосу, 1532. 135
11. Самуел Алтарац, јувелир
у граду Мдини на Малти, 1565. 145
12. Фердинанд фон Хомпел, велики мајстор
витезова Реда Светог Јована, јун 1798. 155
13. Александар Први Павлович, цар Русије,
13. март 1801. 163
14. Капетан Коља, ађутант велике принцезе Ксеније
Александровне, Копенхаген, 1. новембар 1928. . 173
15. Илија Недић, адвокат, Београд, 17. април 1933. . 183
16. Архимандрит Леонтије,
Манастир Острог, 3. јануар 1955. 197
17. Радојица Цицмил, службеник Централног
безбедносног бироа Црне Горе, 7. јул 1987. . . . 217
18. Драгутин Николић, негде у
црногорским брдима, јул 2019. 235
19. Љубинка Нешић, кустос Националног музеја
у Торонту, 31. август 2021. 243
- О аутору 251

1.

Марија

Ефес, први век

Прошло је од тада нешто мање од две године, а сећам се тога дана као да је било јуче. Јован се и тада, исто као и пре неколико месеци, пред мојом кућом појавио око поднева. Задихан толико да сам знала да је журио да би ми саопштио нешто што не може да чека. Од Ефеса до моје куће раздаљина није занемарљива, а успон је прилично велики, па и млађи од Јована пешаче по неколико сати.

Разлика је била у томе што му се тада, поред умора, на лицу видела и радост. Пре неколико месеци донео је само бригу.

„Мајко“, рекао ми је тада, „добио сам писмо од нашега брата апостола Павла. Јавља ми да ће нам у госте доћи највећи биограф твога сина!“

„Ти си, брате Јоване, колико знам, написао најцеловитије дело о животу нашега учитеља, кога сам, милошћу божијом, баш ја родила.“ Јован није био сујетан и нисам хранила његов его, само сам га подсетила на то колико ценим оно што је учинио за нашу заједницу.

„Долази нам Павлов ученик, велики лекар Лука“, очи му сијале од среће и задовољства.

Чувши његове речи, и сама сам се обрадовала. И мени је апостол Павле нашироко писао о том свом ученику. Али не само он. У својим писмима помињали су ми га и други и сви одреда су за њега имали само речи хвале. Бог га је обдарио да лепо приповеда, записивао је јасне, одмерене и разумљиве реченице, подизао из постеље најтеже болеснике, које су други лекари већ били отписали. На крају, имао је дар о коме смо ми који смо сведочили о делу мога сина могли само да сањамо. Био је вешт са четком и бојама.

Павле ми је писао како је његов лик верно пренео на даску и да је, од њега слушајући како је Симон Петар изгледао, овога овековечио као да га је својим очима гледао док је малао.

Сви ти дарови и речитост, коју су сви истицали као његову карактеристику, обезбеђивали су му, по природи ствари, епитет омиљеног човека у друштву. Људи су га следили. Рођен као вођа, млади Лука је лако регрутовао нове следбенике Христовог учења. У једном од многих писама које ми је упутио, Павле је без имало задршке истицао да је Лука за последње три године придобио више људи за нашу ствар него он за читав свој век. Не треба никог да подсећам да је Павле у односу на све друге апостоле био ненадмашан у својој истрајности у мисији привођења некрштених Исусовој вери.

Стара сам, због чега већ годинама нисам силазила са свог брда у град. Ипак, од оних који ме редовно походе, већ истога дана кад је Лука стигао у Ефес, знала сам да је ту. Сви су били опчињени његовом појавом. „Леп је као Бог“, причала ми је седамнаестогодишња Флавија, која се молила предано и посвећено. „Људи га слушају опчињено“, говорила ми је Параскева, удовица покојног

Јакова, док је старац Симон, један од сведока страдања мога сина, без еуфорије у гласу, миран и прибран, тврдио да из сваке реченице коју младић изговори извире прегршт мудрости. „Кад га слушам, имам осећај да чујем твога сина“, тврдио је.

„Видео си слике које је донео. Да ли су то стварно Петар и Павле на њима?“, нисам покушавала да потиснем своју радозналост.

„За Павла не могу да тврдим, њега сам срео само једном, и то накратко, али са Петром сам много пута поделио корицу хлеба и могу да кажем да га је толико верно приказао да понекад имам осећај да ће слика оживети и да ћу чути његов продуховљени глас.“

„Кажу да је сликао и учитеља, јеси ли и то видео?“ Већ дуги низ година, кад бих га помињала, нисам га називала својим сином. Он је био Божији! Ко сам ја да некога кога хиљаде следбеника сматрају својим оцем назовем својим дететом. То што сам га родила баш ја, а не нека друга, јесте била благодет, али ми то није давало никакве привилегије.

„Као да је био поред њега док га је цртао!“, Симон ми се осмехнуо. Знао је од самога почетка нашег разговора да ме заправо то највише занима иако сам то последње питала.

Лука се, у пратњи Јовановој, попео на моје брдо тога дана пошто се сместио у његов дом. Пратиле су их стотине верника и радозналаца. Женски лепог лица, аскетски мршав, а опет некако мужеван и снажан. Сетила сам се Флавијине тврдње да је леп као Бог. Неко би можда рекао да је то богохуљење, али ја сам је разумела. Имала је седамнаест година и сви постови и молитве нису могли да обуздају њену узавrelu девојачку крв.

Очекивала сам да је неко испред кога је корачала толика слава бар мало ташт, али ма колико се трудила да у његовом понашању пронађем бар трунку разметања, нисам успевала да је докучим. Говорио је разложно и лепо, непрестано ми исказујући поштовање. Тражио ми је дозволу да ме наслика, да верницима, како је рекао, остави сведочанство о светости мога лика. Ко би њега могао да одбије.

Оставио ми је на читање примерак јеванђеља, које је саставио, и Дела апостолских која је тек писао и рекао да ће доћи за неколико дана да сачини скице мога лика, на основу којих ће сачинити икону.

Испунио је обећање, дошао ми је већ наредне недеље, а ја сам му још на вратима одала признање тврдњом да је његово јеванђеље, баш како су Павле и Јован тврдили, најбоље, најјасније и да боље осликава Исусов живот од било ког другог, од десетине које сам до тог момента прочитала. Иако је наизглед говорило о истим стварима, било је некако разговетније и јасније од Маријиног, Томиног, Јаковљевог, Јовановог и Марковог, мада су сви они били савременици мог сина и небројено пута слушали његове речи. Очигледно га је Лука боље разумео од свих нас.

Са њим је дошао и ђакон Авакум, Јованов ученик, кога је овај свети апостол послао да му се нађе, јер је старцу било превише да по трећи пут у истом месецу савлада успон који је водио до мог дома.

Авакума нисам волела. Посесиван човек, заљубљен у своје знање, сујетан због учености и звања које му је наша хришћанска заједница дала. Симон ме је већ био обавестио да се тешко носи са пажњом коју су браћа и сестре у Ефесу свакодневно указивали Луки. Изједала га

је љубомора. За неког другог његових година имала бих разумевања, за њега сам већ одавно престала да налазим оправдања и нисам могла да се начудим Јовану што га и даље држи уз себе. Сигурна да ће својим коментарима покушати да противречи Луки како би присутнима показао своју ученост и тако дао себи на значају, грубо сам му наредила да, док Лука прави скице мога лика, узме његова Дела апостолска и чита делове у дворишту окупљеним верницима. Намерно сам и мимо свог обичаја надугачко пред свима хвалила дело Павловог ученика. Мало зато што сам заиста била задивљена како је овај младић из Антиохије нашим потомцима оставио сведочанство о чудима што су их чинили они које је мој син одабрао, а помало и да бих дала Авакуму до знања да му то што је ученик једног апостола не даје за право да се утркује са онима који такву улогу имају код апостола Павла. Морао је да схвати да то свакако није у складу са оним чему нас је Исус учио.

„Није мој обичај, Света мајко, да прецизирам колико ће ми времена требати да завршим неку икону“, објаснио ми је Лука одмереним гласом на растанку, пошто се спремао да крене назад у град. „Некад вољом божијом то урадим врло брзо, а понекад ми треба далеко више времена него што би то по свим правилима било логично.“

„Завршићеш је онда кад Бог то буде хтео“, осмехнула сам му се, „не сликаш је за мене.“

„Само Бог зна зашто нешто чинимо. Све што радимо његова је промисао“, мирно се надовезао на моје речи.

Авакум је стајао на неколико корака од нас и подозриво нас посматрао, са приметном злобом у очима. Глупо је рећи да сам у том тренутку била сигурна да ће

покушати да науди Луки, али кад се то десило, нисам била нимало затечена.

Нисам се распитивала шта се дешава доле у Ефесу, али вести о Луки су свакодневно стизале до мене. Они који су долазили у мој дом да ме поздраве, поклоне ми се, одају ми поштовање, или једноставно да ме виде да би задовољили своју радозналост, без изузетка су говорили о младоме јеванђелисти, иконописцу и лекару. Држао је проповеди, помагао болеснима, крштавао и много времена проводио у Ефеској библиотеци, задубљен у дела старих мудраца. Неко би рекао, све идеално, али никад није тако. Ваљда се сам ђаво побринуо да у истој улици, наспрам велелепног храма знања, архитектонски надалеко чувене библиотеке, људи посаде кућу срама.

Ефески бордел није својом отменом фасадом могао да засени раскош библиотеке, али су људи који су издалека долазили у наш град чешће улазили на његова врата и време проводили крај тих девојака него у друштву књига.

Сигурна сам да наш уважени брат Лука није у дом разврата закорачио да би утолио своју пожуду, већ како би спасавао њихове заблуделе душе. Наравно, проста светина није била у стању то да разуме. Авакум, који је то једва дочекао, кренуо је на сва уста да га блати, а Јован, из мени непознатог разлога, није одмах одлучно стао уз њега. Држао се по страни.

Око два месеца пошто су до мене дошли гласови о томе како Павлов ученик, поред библиотеке, редовно походи и ову у Ефесу најпознатију кућу, на мојим вратима, носећи сву своју злобу, појавио се ђакон Авакум. Клањао ми се, унезверено шарајући околом својим водњикавим очима, очигледно нестрпљив да проспе своје оптужбе пред моје ноге.

Својом беседом о праштању, коју сам вешто насло-нила на речи свога сина, одвлачила сам га од онога што је наумио, а то га је учинило још нервознијим.

„Света мајко, он хули на Бога“, искористио је први мој предак да крене у напад.

„Не суди, ђаконе, да ти не би било суђено!“ Онима који су несигурни у себе и колебљиви у својој вери увек треба одговарати учитељевим речима, рекао ми је једном приликом у разговору своје мишљење апостол Јован. Много пута пре тога дана уверила сам се да је у праву.

„Слика њу!“ није рекао кога, али сам одмах знала на кога циља. Антонија није била најлепша, али је свакако била најпознатија од жена које су живеле у тој кући. Због ње су тамо одлазили многи иако је општепознато било да за провод са њом није био довољан само новац. Ђерка моћног земљопоседника са Кипра била је једно време свештеница у овдашњем Афродитином храму. Учена жена која говори четири језика, познаје Аристотелово учење као ретко ко, као и дела бројних других филозофа, само је из њој знаних разлога постала то што јесте. Ако је Лука некога из те куће пожелео да овековечи, то сигурно није чинио због телесне лепоте, већ због духа који је у њој пронашао или је, можда, сликајући је кроз разговор са њом покушавао да јој спасе душу. Нећу да образлажем зашто сам одмах знала да ђакон мисли на неку од жена из те куће, али кад је рекао „слика њу“, знала сам да Лука са њом води умне разговоре и да је питање колико ће му времена требати, али сам била сигурна да ће у одређеном моменту успети да је изведе из бордела и од ње начини узорну хришћанку. Наравно, Авакум то није могао да разуме, али је могао да му поквари посао и нанесе му зло. Јер исти они који су га задивљено гледали

и слушали били су кадри већ сутра да му окрену леђа. Ја то најбоље знам. Бог је хтео да то доживим на најболнији могући начин. Несрећници верују да, ако унизе друге, могу да уздигну себе.

„Лука, Авакуме, слика оне на које му Бог усмери свој прст.“

„Она је проститутка, Света мајко!“

„Бог прашта, ђаконе. Ко се покаје, осетиће његову милост. Можда ће се и Антонија покајати. А ако буде правилно слушала Лукине подуке, можда ће постати неко пред чијом светошћу ће се једнога дана људи клањати.“

„Прекинуо је рад на вашем лику да би њу овековечио“, Авакум није бирао речи у намери да пробуди нечастивог у мени.

„Кад Бог то буде хтео, и ако буде хтео, завршиће и мој лик.“ Устала сам одлучно и почела да му дајем до знања како појединци из наше заједнице имају примедбе на неке његове говоре пред верницима. Свестан свог недовољног теолошког знања и несигуран у себе, Авакум се потпуно погубио, поцрвенео и невешто почео да се правда. Тако сам одгодила његов напад на Павловог ученика, али га нисам, била сам тога свесна, засвагда ућуткала. Знала сам да ће, чим му се укаже прва прилика, одлучно насрнути на Луку.

По оној логици да је све воља божија, требало је да пустим да ствари иду својим током. Ипак, нисам то могла да урадим. Знала сам да, уколико Бог људе стави на испит, они ће свакако показати своју слабост, а времена су била таква да се није могло дозволити да се Луки деси нешто лоше. Ко ће, кад Бог позове Петра, Павла, Марка, Јована и друге учитеље, проповедати реч божију. Овакви

као Авакум? То се нипошто није смело дозволити. Лука се морао сачувати по сваку цену.

Послала сам по Тавиту, сестру која је бринула о Јовановом дому. Дошла је одмах чим је примила моју поруку да ми је потребна. Мирна и повучена, каква је одувек била, тешко је могла другима да сведочи о подвизима и делима мога сина, али је зато о њима знала све и живела строго по законима које је он успоставио. Једном речју, била је пример како треба да живи један следбеник Христов. Живела је животом без греха, без љутње и злих мисли. Све је волела и никоме није завидела.

„Тавита, где слика отац Лука?“, питала сам је опрезно, пошто смо прво попричале о неким текућим стварима везаним за нашу заједницу у Ефесу.

„Углавном у врту, тамо у углу дворишта, у хладу великог дрвета.“

„Позира ли му ко?“

„Како мислите“, затекло ју је моје питање, „па слика вас на основу скица које је сачинио у вашој кући, а често, чини ми се, и на основу сећања на ваш лик.“

„Слика само мене?“

„Наравно!“, Тавита је веровала Луки. „Благо, Томо, онима који верују а не виде, њихово ће бити царство божије“, рекао је мој син апостолу Томи. Још један доказ да ће наша сестра пристићи у њега, у то никад нисам сумњала. „Сликао је прво вас, а сад вас слика кад сте били млади.“

„Како то мислиш ’кад сам била млада’?“

„Па онако како сте изгледали пре много година“, одговорила ми је самоуверено.

Добра Тавита је веровала да Лука није у стању да погреши. У Антонијиним лику препознала је мене у

младости. Зашто и не би? По чему сам ја то била нешто вредније од многих мојих вршњакиња? Само Бог зна зашто је мени подарио милост да родим Исуса. Чим сам чула те њене речи, знала сам да се Господ побринуо да нико не науди ономе који је у његово име већ учинио толико богоугодних дела. Зато сам само замолила Јованову послушницу да Луки пренесе моју молбу да ових дана доврши ону прву икону са мојим ликом, за коју је Авакум тврдио да није приведена крају, те да је после тога сакрије и никоме је не показује док ја то од њега не затражим. После тога сам осетила спокојство јер нисам сумњала у то да ће овај смерни и даровити младић поступити онако како сам га замолила.

Кад се у моме дому појавио пометени и задихани апостол Јован и обавестио ме да је у Ефес пристигла апостол Текла, била сам сигурна да је ту јер ју је Авакум дозвоао, али се нисам претерано узнемирила. Иако сам знала да се она и Јован одраније не разумеју баш најбоље и да о томе како би требало организовати цркву имају битно другачија становишта, нисам видеала разлог за панику. Јован је био један од најугледнијих чланова наше заједнице и овде у Ефесу није било човека који неће стати уз њега иако је Текла пре нас боравила на овим просторима и многе крстила, због чега је сматрала да полаже извесна права над нашом заједницом у овим крајевима. Све то сам му смирено предочила.

„Не бојим се ја ње због различитих погледа на поједина теолошка питања. Одувек сам умео да браним своја становишта, а и увек сам спреман да саслушам друга мишљења и ваљане аргументе, па и да их усвојим ако ме саговорник убеди да је у праву.“

„Све то ја, Јоване, знам, зато се и чудим што си толико узнемирен. Уосталом, Текла, иако се са тобом не разуме баш најбоље, засигурно не жели ваш сукоб. Сигурна сам да је свесна да би он више наудио њој него теби.“

„Света мајко, не долази Текла мене ради, у то сам сигуран. Она се у Ефес запутила због нашег младога пријатеља Луке.“

„Мислиш да апостол Текла има нешто против њега?“

„Не верујем! Мислим да га је код ње оклеветала она гњида Авакум и да су те оптужбе једноставно биле такве да није смела да их игнорише.“

„Оптужбе у вези са оним што слика?“

„Морам да вам кажем да он тренутно не слика само вас.“

„Знам ја, брате, добро кога он слика. Занима ме нешто друго – да ли је Авакум целу ствар пријавио прво теби или те је заобишао и директно се обратио Текли.“

„Мени је све прећутао, ваљда зато што је знао да ћу Луку узети у заштиту. Чекај мало, а откуд ти знаш шта Лука слика?“

„Твој врли ученик је већ био код мене да га прокаже. Пошто ја нисам показала интересовање за цео случај, обратио се Текли.“

„Зашто ми то ниси јавила? Можда сам могао да га обуздам.“

„Да будем искрена, нисам очекивала да ће ићи тако далеко. Али не брини, све ће бити добро. Идемо из ових стопа у Ефес да заједно, како приличи, дочекамо нашу сестру, апостола Теклу.“ Била сам потпуно мирна, што је збунило, али и охрабрило брата Јована. А била сам прибрана зато што сам имала план и знала да Бог и мој

син неће допустити да се Луки нешто лоше догоди. Бар не у овом моменту.

Кад смо стигли у Јованов дом, у његовом дворишту су се већ налазили наша браћа и сестре. Међу њима су већ били и Текла и Авакум. Луке није било ту. Јовану и мени је, наравно, било јасно да се сви ти људи нису затекли ту случајно. Додуше, у његовом дому је увек било живо, али су непријатна тишина која је владала у дворишту и напетост која се осећала у људима јасно говориле о томе да их је ђакон наменски сабрао.

„Послали смо по Луку“, Авакум је пожурио да нас обавести пре него што смо се, како је ред, поздравили са Теклом.

„Зашто сте узнемиравали Луку док је у библиотеци?“, питао га је Јован строго, са прекором у гласу.

„Па дошла је апостол Текла!“, Авакум је очигледно био збуњен Јовановом неочекиваном строгошћу.

„Сестра Текла свакако не жури, иначе не би ни долазила. А ако је због нечега морала одмах да га види, свакако би га потражила у библиотеци.“

„Па ја баш не бих био тако сигуран да је он у библиотеци“, дрзнуо се Авакум да одговори свом учитељу. Очигледно га је осоколило Теклино присуство. Да она није била ту, оборио би очи и поцрвенео, у то сам била сигурна.

Нисам сигурна шта би му Јован на то одговорио или учинио да се у дворишту баш у том моменту није појавио млади Лука, насмејан и радостан што ће се срести са апостолом Теклом, која је пре њега путовала са Павлом. И она је била срдачна према њему, обраћајући му се са много поштовања. По мојој слободној оцени, није глумила, заиста га је поштовала. Јован је преузео главну

реч, наводећи разговор на апостоле Павла и Марка. После тога се и Лука надовезао причом о свом виђењу са Петром. Њима се никуд није журило, Авакуму, који је очигледно губио стрпљење, јесте.

„Брате Лука, апостол би желела да види ваше најновије сликарско дело“, рекао је нервозно, прекинувши Јована усред реченице.

„Синко“, одлучила сам да се умешам, „Текла уме да говори и уколико нешто жели од брата Луке, сама ће му то рећи. Али добро, кад си већ то поменуо, и ја бих га радо видеала.“

„Донећу ја!“, Авакум се очигледно бојао да би Јован неком својом опаском могао поново да скрене ток разговора, због чега је журно отрчао у кућу.

Кад се неколико тренутака касније вратио у двориште са Лукиним делом и поставио га уз камени зид, међу присутнима је завладао мук. Лука је, очигледно, како сам то од њега тражила, негде склонио икону са мојим ликом. Авакума није бринуло што није могао да је нађе, он нас је и сабрао због ове коју је изнео пред нас. Она прва је Луку могла још више да прослави, ова која је била пред нама требало је да га баца на колена.

Пришла сам Антонијином портрету, загледала се у њега, после чега сам се окренула ка Павловом ученику. Био је спокојан. Да сам га питала зашто је баш њу сликао, вероватно бих добила адекватно објашњење. Ипак се нисам усудила на такав корак. Уместо тога, наступила сам тврдњом:

„Па ово је невероватно“, рекла сам задивљено.

„Зато сам вас све и позвао!“, умешао се ђакон, не примећујући да нисам саблажњена, већ усхићена.

„Већ сам се уверила коликим сликарским даром те је Господ обдарио“, игнорисала сам Авакумове речи, настављајући своје обраћање Луки, „али нисам знала да ти је дао и моћ да видиш прошлост! Како си само могао знати да сам пре много година баш овако изгледала?“

Лука ми се осмехнуо невинно. Очигледно му је одмах било јасно шта радим, али му, чини ми се, није било јасно да ли је то исправно. Да се он питао, вероватно не би ни покушао да се брани, сигурно би их пустио да му суде, сматрајући то вољом Божијом.

„Да му Бог није дао да види прошлост, не би ни могао да напише онакво јеванђеље, као да је све време био уз учитеља. Боље и јасније од било кога од нас који смо ходили са њиме“, Јован је схватио шта чиним.

„Па нисте то ви!“, рекао ми је Авакум, са далеко мање сигурности и одлучности него само који тренутак раније, али уз још више пакости и горчине.

„Шта то говориш, несретниче“, прекорио га је Јован. „Ти то нама хоћеш да кажеш да боље знаш како је Света мајка раније изгледала од ње саме или боље од мене, који сам ходао са њом уз њеног сина?“

Авакуму је крв ударила у главу, лице му се изобличило, чинило ми се да ће препући. Ко зна шта би уследило да се Текла није умешала. Она, као што сам већ рекла, није била пријатељски настројена према Јовану, али је као мудра особа увиђала да је он у овом тренутку, у датим околностима, однео победу и да би само себи нашкодила уколико би му се успротивила. Исто тако је знала да јој сукоб са мном никако не би ишао у прилог, а ни против Луке није имала ништа лично иако је, знала сам то одраније, у начелу била против сликања икона. „Да би веровао, није потребно да видиш. Правом

вернику не треба слика, он ће је сам створити у својој глави“, говорила је једном приликом Павлу на Родосу. Тада је и изнела свој суд да ћемо, ако верницима сервирамо слике, ослабити њихову умну повезаност са светитељима. Такође је тврдила да у људима увек спава ђавољи наум, те да је он слаб на лепоту. „Зато ће неукима и онима са колебљивом вером телесно леп човек увек бити светији од онога за којим се просечан човек неће окренути уколико га случајно сретне на улици“, истичала је у својим беседама.

Овога пута није била жустра као иначе, већ некако смирена. Устала је, наклонила се прво мени, па потом обратила Јовану: „Брате мој, апостоле Јоване, наш млади брат, ученик и миљеник узвишеног нам брата Павла очигледно је у великој милости Господа. Велики је видар, сликар, књижевник и проповедник Исусовог дела. Зато те и питам, не мислиш ли, можда, да би Богу било угодно да нам постане раван звањем кад нас је већ превазишао знањем?“, мудра је била Текла. Дошла је овамо како би стекла славу тиме што ће Луку посути пепелом и тако постати неко ко ће у историји цркве бити упамћен као неприкосновени борац за веру, који је поставио правила и обрачунао се са онима који их крше, па макар то били и посебно леви цветови из врта господњег. Видевши да јој се тло измиче под ногама, ипак је нашла начин да се њена реч чује. Лука је био победник у овој бици, а Текла је била неко ко неће пропустити прилику да буде међу онима који су однели превагу.

„Ти, сестро Текла, добро знаш колико ценим твоје мишљење“, Јован је увек умео са особама као што је она. „Уколико предлажеш да Лука постане апостол, нећу ти стајати на путу.“